

Zabudnuté hlasy-žalospev o tých ktorých prítomnosť nevnímá

Proómion(vzývanie múz)

Ó, sväté dcéry Pieriove, vy čo ste v rannom šere šepkajúc vánku verše,
vy, čo nesiete meno človeka cez rieky času kým nesplynie mu telo v prachu!

Zhliadnite z vysokých hôr Parnasu na ľudí a ukážte nám všetko svetlé.

Pomáhajte tým čo vidia iba temno minulosti a nepodľahnú strachu
ktorý bije v srdciach všetkých z nás, drahé lane Olympu, bez jediného hriechu.

Príď, Melpomené, veď meno tvoje kričím v žiali,
komu inému k nohám sa dá venovať pieseň sympatiami.

Ó, Kleio, ty čo zapisuješ činy mocných a veľkých,
zhliadni aj na tých čo na osud svoj sú krehký.
Nech tvoje zvitky nie sú prázdne tam kde meno má byť,
veď aj ten čo kráčal ku hviezdám raz v zemi musí hniť.

Dovoľte mi, dcéry bohov, vnímať dej príbehu každého mena.
v mäteži slov, čo sú ťažšie ako zármutok Hádov v lete.

Nenechaj nás na samote.

Krásne, múzy, prosím vás, nenechajte nás bez vena.

Spev-Pád muža ktorý sníval ale nečinil

Kráčal som ja po uliciach, a v sude dole mesta našiel muža,
tvár od špiny, takmer nahý kým jeho oči ronila slzy.
Hneď som spoznal vzlyky jeho! To je predsa Oredeo,
básnik veľký svojej doby, nechápem prečo v sude kvíli.

„Oredeo, vzor ty veľký, požehnaný Apollom,
čo tu sedíš, neúctivo! Snáď nevieš rady s osudom?“
Spýtal som sa, a on len sedí, kým v jeho srdci oheň blčí.
Bradou šedou prejde si prsty a ďalej ako nemý pri mne mlčí.

„Oredeo! Či hanba ti nie je, takto nevyužiť jazyk svoj,
také krásne eposy tvoríš, slovami brániš otrokov.

A teraz v tichu, na môj veru

robíš zo seba hlupáka“

Tvrdím ja mu, červeň v lícach od hnevu a zášte,
on konečne obráti sa na mňa, pohľadom starej vášne.
„Ja bezduchý som, óh pomôž prosím, verše ja už nevytvorím!
Prekliaty som na povel bohov, za to že sa nepokloním“

Ach, keby ste ho boli videli v časoch, keď ešte nebol tieňom!
Keby ste boli počuli jeho hlas, keď dvíhal sa k nebu ako orol,
keď jeho verš sa valil ako príboj, čo vlnami skaly láme!
Ó, ľudia, keby ste vedeli, že ten, čo dnes pod sudom drieme,
bol kedysi kráľom slova, že jeho jazyk ohýbal svet ako kováč železo,
že jeho myšlienky duneli tak ak keď za hromu hrmelo!

Zúfalý starec z mocného básnika, aká to tragédia,
„Nechaj ma mlčať, bot' mám myseľ žobráka“
Povedal Oredeo a otočil sa od spasenia,
už nik sa neotočil viac na slávneho básnika.

Ale koho dnes zaujíma plameň, keď už dávno vyhasol?
Koho zaujíma spev, keď sa už len vietor preháňa po prázdnom hrdle?
A koho trápi ten, čo sa kedysi nebál, čo pre ego upadol?
Ó, aké strašné je zabudnutie, horšie než telo mŕtve,
lebo smrť uzavrie kruh, ale zabudnutie len roztriešti meno v prach!
Spev druhý- dieťa čo ešte nevie že nevyrastie

Kráčal som ďalej po tragickom stretnutí,
kráčal som cez davy, aj kráčal som cez ľudí.
Kým nedošiel som ku schodom na ktorých je položené dieťaťatko,
malé ako hrášok v lusku, samotné je chud'atko.

Zodvihnem ja chlapčeka, pokolíšem na rukách,
prečo, mocná Afrodita, prečo nechala si, narodenie jeho mukách!
Teraz musí ono zistiť samo, čo znamená žiť bez matky.
Chceš, Afrodita, aby nikdy nepocítil teplo rúk?
Chceš, Afrodita, aby poznal prežitie a nikdy hrátky?

Krutý to všetci! Nechajúc ho na pospas životu!

Možno on by raz pomohol takému dieťaťu.

Nuž ja chytím si ho bližšie k hrudi, zabalím ho do vlastnej róby,
a vychovám ho lebo hriech je ak človek neodeví.

Ak je zabudnutie najhorším trestom,
potom nie je nič strašnejšie než nikdy neexistovať.

Barbora Vangoríková, 15 rokov, žalospev o prítomnosti, Školská 2, 018 41 Dubnica nad
Váhom, Slovakia